

ΦΟΥΡΙΑ - ΘΟΥΡΙΑ

Ἄς εἶχα πόδια δαίδεκα εἰς ὅλα νὰ προφθάνω,
νὰ ἦμαι πρῶτος πάντοτε σὲ καθιερωμένα παρτά,
οὔτε καμμιὰ παρίλασι ἐφέδρων νὰ μὴ χάνω,
νὰ βλέπω τύση λεβεντιά, νὰ βλέπω τόσα νεάτα.
Νὰ βλέπω Καλαβρυτινοὺς, νὰ βλέπω Σκαρπαθηώταις,
νὰ βλέπω καὶ τοὺς Δάκωνας, νὰ βλέπω καὶ τοὺς Χιώταις.

ὦ Κύριε τῶν οὐρανῶν, τὴν ἑλπίδα, στήν Ἑλλάδα!
ἀνέτειλεν ἡ χαρὰντὶ τοῦ ἔθνικοῦ παιάνος . . .
Ὁ Συριανὸς ἀσπάζεται τὸν φλογερὸν Ἀρχάδα,
καὶ ὁ Χιώτης ἀγκαλιάζεται μετὰ τοῦ Ἀκαρνάνος.
Κανείς δειλὸς καὶ ἀτόλμος, παντοῦ καλλιχαράδες,
καὶ οἱ Βρονταβοῦσοι ἔρχονται μαζί με τοὺς Σουλάδες.

Ἡ φουστανέλλα, τὸ βρακί, ἡ σκούφια καὶ τὸ φέσι
φιλοῦνται, ἀγκαλιάζονται καὶ ἀρχίζουν τὸ χορὸ,
καὶ ὁ Στεφανίδης ἔξαρνα πεταίνεται μέσ' στή μέση
μέ τὸ μακρὸ μπουρνούζι του καὶ στέκει σ' τὸ ῥερό.
Κι' ἀρχίζουν πρὶν τὰ κλέρτικα ἐλευθεροὶ καὶ δοῦλοι,
συμφάλλοντες τὸν Μάντζαρον τοῦ μουσικοῦ Σταμούλη.

« Σφάζουν σ' τὰ Σάλωνα ἀρνιά . . . Ἕλληνων παῖδες ἴτα . . .
Πεφλημένη μου πατρίς ἦλθ' ὁ καιρὸς καὶ σήκω . . .
παιδιά σὺν θεῖς λεβεντιά καὶ κλέρτικε νὰ γενήτε . . .
μὰ παππαδὶὰ ἐφύναξε ἀπὸ τὸν Ἀδαρῖκο ».
Πηδᾷ, χορεύει, τραγουδεῖ ὁ κάθε στρατιώτης,
καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἀκούεται καὶ ἡ Μασσαλιώτικη.

Ἐνας παππᾶς 'μλεῖ ἰδοὺ μὲ γαλανὴ παντήρα,
τὸν βλέπεις καὶ σοῦ φαίνεται πῶς εἶν' ὁ Μπουκουβάλας,
τοὺς Γορτινίους προσφωνεῖ ὁ Δούνης παραέρα,
καὶ ἅπανα εἰς τὸ Σύνταγμα συνάζει ὁ Σιγάλας.
'Αλλ' ἀπὸ τὰ παράθυρα 'μλεῖ καὶ ὁ Δεληγιάννης,
καὶ τὸ μαλὸ σου σταματᾷ, σαστίζεις καὶ τὰ χάνεις.

Προσφώνησις ἰδοὺ καὶ ἔκει ποῦ σοῦ ῥχονται ζαλάδες . . .
δὲν ξέρεις ποῦ νὰ πρωτοπᾶς καὶ τί νὰ πρωτακούσης,
ἀπὸ παντοῦ μᾶς ἔρχονται πολυμιστά παππαδες,
καὶ ὁσονοῦποι ἔρχεται καὶ ὁ Μυριανθοῦσης.
'Ἰδοὺ παππᾶς Καστρίσιος καὶ παππᾶ-Κωδοράκης,
ἀλλὰ ἰδοὺ καὶ ὁ Σωμερβιλ καὶ ὁ Καλαποθάκης.

Ἀφ' ἧς μάννα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τῇ μάννῃ,
ἀσπίδα εἰς τὰ τέχνα τῆς ἡ Λάκκινα προσφέρει,
παντοῦ τσαντίρι ἀνοιχτὸ καὶ μακρὴ κουραμάννα,
καὶ κλαῖν' ἀπὸ συγκίνησι καὶ τὰ παιδιὰ καὶ οἱ γέροι.
'Αλλὰ καὶ ὁ Πύρλας δέχεται μὲ πᾶσαν προθυμίαν
νὰ μᾶς διδάξῃ δωρεάν καὶ τὴν ἀνατομίαν.

Ὅλ' ἡ Ἑλλὰς συνέρρεισε σ' τὸ Ἄστυ τῆς Παλλάδος.
ἰδοὺ καὶ βράκεις καὶ ἀντεριά, ἰδοὺ καὶ φουστανέλλαις . . .
ὁ πόλεμος ἐμέθυσε τὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος,
καὶ θέλουν νὰ ζισθοῦν σπαθὶ καὶ λιγερὰς κοπίλλαις.
Κι' ἐγὼ μὰς! σας τραγουδῶ, καὶ ἐγὼ μὲ σας χορεύω,
καὶ τότε κλαῖν' τὰ μάτια μου καὶ πῶς χωρατεῖω.

Σουρ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΕΚΕΥΕΙΞ

ἐπὶ τῶν συγχρόνων γεγονότων καὶ πολλῶν ἄλλων ἀκόμη.

Ὁ ἔθνικὸς ὀργασμὸς, κατὰ τὴν καθιερωμένην φράσιν,
ἐπιτείνεται ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν καὶ αὐτὴν τὴν φράσιν
φαίνεται ὅτι δὲν θὰ παρέλθῃ ὅπως ἀνωφελῶς. Ἀλλὰ τοσά-
κις μέχρι τοῦδε προεκλήθη ἀσκόπως καὶ εἰς τόσον ἄγονα
ἀποτελέσματα κατέληξεν, ὥστε δὲν ἤξεύρω διατί ὁσάκις
ἀκούω τι περὶ αὐτοῦ ἐνθουσιάζω ἀκουσίως τὰ γνωστὰ ἐκεῖνα
πτυνὰ ἅτινα πᾶσχοντα ἐκ διηνεροῦς γενετήτιου ὁρμῆς ὀχεύ-
ουσι διαρκῶς τὸν αἴρα.

++

Ἐχρειάζετο ἡ γενικὴ αὕτη ἀναστάσις τῶν ἐκτάκτων
σημερινῶν περιστάσεων διὰ νὰποκαλυφθῶσι τὰ ἀπίστευτα
ὄργια, ἅτινα ἐτελοῦντο πρὶν κατὰ τὴν κατάταξιν τῶν στρα-
τευσίμων. Τόσαι μυριάδες μυριάδων ἀνακαλύπτονται ὅντες
ὅσοι δι' οἰουσδήποτε κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον φανταστι-
κοὺς λόγους ἐξηροῦντο παρὰ τῶν στρατολογικῶν συμβου-
λίων ἢ τῶν ὑγειονομικῶν ἐπιτροπῶν, ὥστε ἀντὶ πᾶς κατὰ
τὴν ἡδύνατο κάλλιστα νὰ λέγεται: « Πᾶς Ἕλλην ἔχει καὶ
τὴν ἐξαιρέσιν του ».

++

Φρονῶ ὅτι εἶνε ἀνάγκη ριζικῆς μεταρρυθμίσεως τῆς γλώσ-
σης μας καὶ ἀντικατάστασις πολλῶν ὀρων ἡμαρτημένων καὶ
ἀνοήτων. Οὕτω π. γ. καλοῦνται κρίσιμοι αἱ περιστάσεις
καὶ οἱ καιροί, καθ' οὓς ἀκριβῶς ἡ κρίσις φυγαδεύεται μακρὰν,
πολὺ μακρὰν.

++

Ὅσον ἐξετάζω καὶ τὰ συμβάντα καὶ τὰ συμβαινόντα, τό-
σον πείθομαι ὅτι ὁ καλλίτερος τῶν μέχρι τοῦδε βασιλείων τῆς
Ἑλλάδος ὑπῆρξεν ὁ Ἀλφρέδος.

++

Κατὰ τὰς ἐφημερίδας ὑπεγράφησαν καὶ ἐδημοσιεύθησαν
διατάγματα τινὰ περὶ διορισμῶν καθηγητῶν τῆς γλωσσολο-
γίας ἐν τῇ φιλοσοφικῇ σχολῇ. Ὑποθέτω ὅτι τοῦτο θὰ εἶνε
τυπογραφικὸν λάθος. Ἐάν κρίνῃ τις ἐκ τῆς πλημύρας τῶν
ἀπὸ τινος ἐν ταῖς ἐφημερίσιν καὶ τοῖς περιοδικοῖς περὶ τοῦ
γλωσσικοῦ ζητήματος κτλ. δημοσιευμένων διαπραδῶν, οἱ
σοφοὶ οὗτοι κύριοι πρέπει νὰ διωρίσθῃσαν καθηγηταὶ τῆς
γλωσσολογίας.

++

Ὅσάκις ἀκούω γινόμενον λόγον περὶ φιλολογικῶν σχολῶν
ἐν Ἑλλάδι, πάντοτε ἐπέρχεται εἰς τὸ πνεῦμά μου ἡ ἀνά-
μνησις παλαιοῦ τινος γέροντος φίλου μου, ὅστις κατὰ τὰ τε-
λευταία ἔτη τοῦ εἶχε καταληρθῇ ὑπὸ τῆς μονομανίας νὰ
διαίρη κατὰ φαντασίαν εἰς τικῶνας, ἀμπελώνας, φυτείας
κτλ., κτῆμά τι, κείμενον ἀπέναντι τῆς οἰκίας του, ὅπερ οὐ-
δέποτε εἶχεν ἀποκτήσει.

++

Πόσον προσδεύει ὁσήμεραι ὁ κόσμος! Ἀλλοτε ὁ ἐβραϊκὸς
νόμος ὡς ὅταν δικαιοσύνης ἀπῆτει πρὸς πληρωμὴν τοῦ ἀδι-
κῆματος ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος. Τὰ ἔθνη τῶν πεπολιτισμένων
χρόνων, καθ' οὓς ζῶμεν, ὡς βλίνουσι διαμαρτρούμενα, τεί-
νουν νὰ ρηθῶσιν εἰς τὴν τελειότητα ἀπαιτοῦντα διὰ τὸν αὐ-
τὸν λόγον τοῦλάχιστον ὀδοντοστονχίαν ἀντὶ ὀδόντος.

++

Διέσημός τις γάλλος συγγραφεὺς ὡς τὸ μεγαλειότερον τῶν
κακῶν χαρακτηρίζει τὴν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς δικαιοσύνης καὶ
ὑπὸ τὴν προσωπίδα τῆς ἐλευθερίας τυραννίαν. Ἀντιθέτως
ὅμως πρὸς τὴν γνώμην του ἐλαχίστην προύξεναι πάντοτε
ἐντύπων ἢ ἐντὸς τῶν νόμων ἀνομία. Οὕτω καὶ ὁ θρασύ-
τατος τῶν ἀνθρώπων ἀμφιβάλλω ἂν θὰ ἐτόλμα νὰ ὁμολο-
γήσῃ ἀνευθερίστως ποτέ ὅτι σχετίζεται ὅπωςδήποτε πρὸς
κλέπτειν ἢ λωποδύειν, ἐνῶ τιμιώτατος παλίτης μοὶ ἔλεγε
πρό τινος ἐν πάσῃ ἀρελείᾳ ὅτι ἔχει δύο ἀδελφοὺς τοκο-
γλῶφους.

++

Ποῦ θὰ ρηθῇ αὐτὸς ὁ πολιτισμὸς!

Πληροφοροῦμαι ὅτι ἀμερικανὸς τις ἐπιστήμων πλησιάζει
νὰ φέρῃ ἐντὸς ὀλίγου εἰς πέρας ἐφευρεσὶν τινὰ καταλλήλου
μηχανήματος, ὅπερ προσκολλῶντες παρὰ τὸ οὗς τῶν οἱ παν-